

— Моятъ мъжъ е много боленъ и само ти ще го излѣкувашъ! . . . Ела, за да ти благодари за първото излѣкуване! . . .

Ковачътъ се почудилъ, станалъ, затворилъ ковачницата и тръгналъ.

Тѣ отишли въ гората и се спрѣли прѣдъ пещерката. Той легналъ и се потѣтрилъ вътрѣ.

Отначало било тъмно, но послѣ пещерата била разширена и свѣтла. . .

До стѣната, на мъхова постелка, лежало болното човѣче и жално охкало.

Ковачътъ го прѣгледалъ, разтрилъ го добрѣ и му далъ да пие лѣковита вода. И малкото човѣче веднага се усѣтило добрѣ и весело проговорило :

— Благодаря ти, добрий човѣче, — вторий пѣтъ ме вече спасявашъ! Прощавай, а моята жена ще ти отплати!

Малката женица и ковачътъ тръгнали къмъ изхода. Тя го спрѣла прѣдъ единъ купъ вѣглища и му казала :

— Напълни джебоветѣ си, пазвата и друга-дѣ и ги занеси въ кѣщи! . . .

Ковачътъ се почудилъ, но не искалъ да откаже. Той взелъ сбогомъ отъ болната женица и излѣзълъ отъ пещерата.

— Какви неблагодарници! . . . За голѣмата моя добрина, тѣ ми отплащатъ съ вѣглища! . . .

И той изсипалъ всичкитѣ, като оставилъ малки кѣсчета въ джебоветѣ си.

Ковачътъ пристгналъ ядосанъ въ кѣщи. Той извадилъ малкитѣ кѣсчета и за чудо! — вмѣсто вѣглища — блѣснало чисто злато! . . .

Позналъ грѣшката си, но било невъзможно да я поправи.